

Глава 8. Мати будує родину, а родина — світ

- Любити свою сім'ю означає віддати своє життя
- Квітка з іменем Жертва
- Бачення істинної жінки
- Нова епоха зосереджена на жіноцтві
- Мамина рука заспокоює біль у животі
- Жінки об'єднують релігії на Близькому Сході

Любити свою сім'ю означає віддати своє життя

«Я тебе люблю» — це перші найсолодші слова. Адже саме зі слів любові починається все життя. Однак люди не завжди промовляють їх відповідально, часто кажучи абсолютно байдуже. Бог наділив і тварин здатністю розмножуватися завдяки любові. Тварини шукають партнера для виведення потомства. Однак вони відрізняються від нас, людей, бо їхня любов інстинктивна, і вони не є відповідальними за моральні рішення, пов'язані з любов'ю. Люди, на відміну від тварин, зобов'язані любити відповідально. Бо істинна любов — це коли ми любимо і беремо на себе відповідальність, керуючись моральними принципами.

Істинно люблячи, чоловік і дружина вірять у святість любові та виконують кожен свій обов'язок. Бог створює гніздо щастя саме завдяки їхній любові. Істинна любов робить нас істинними чоловіками та дружинами, які, народивши дітей, розвиваються і стають істинними батьками. Приказка «Коли в домі злагода, то все буде добре» — це, безперечно, аксіома; це завжди було незаперечною істиною в минулому, є сьогодні і неодмінно буде в майбутньому. Істинна любов — найважливіший чинник у створенні щасливої родини. Ми з чоловіком благословляємо на шлюб пари всіх рас, націй і релігій та навчаємо цінностей істинної сім'ї заради створення сімей істинної любові.

Тільки з істинною любов'ю в серці ви, не задумуючись, зможете віддати життя за свою сім'ю. Жертвувати власним життям заради своєї сім'ї — це героїзм і трагедія водночас. Пригадую дуже сумну подію, яка трапилась у Белізі, що в Центральній Америці, на початку 2019 року. Такаюкі і Юнко Янай — японська пара, яка 1988 року брала участь у церемонії Благословення 6500 пар — були місіонерами в Белізі з 1996 року. Одного разу вночі озброєний грабіжник увірвався до будинку, де

жила їхня сім'я. Він вистрілив у пана Яная, але тієї ж миті їхній третій син, дев'ятнадцятирічний Масакі, кинувся назустріч кулі й віддав своє життя, рятуючи батька.

Коли я довідалася про цей випадок, я заплющила очі і якийсь час не могла вимовити жодного слова. Звісно, жодна сім'я не живе абсолютно спокійним життям, але це справді жахливо, коли в родині трапляється така страшна трагедія.

Я також знаю, що таке біль втрати члена сім'ї — коли прощалася з дитиною, залишаючись у цьому світі. Четверо моїх дітей уже пішли з життя. Чи не кожен батько і мати готові віддати власні життя, аби врятувати свою дитину, як вчинив Масакі стосовно свого батька. Любов між батьками і дітьми найбільше відображає Божу любов. Любов у сім'ї є взірцем любові, яку Бог так прагне бачити в усіх сферах життя.

Є чимало трагічних історій на кшталт тієї, що трапилася в сім'ї Янай, — коли біда раптово приходить ззовні, але є також історії, коли сім'ї самі накликають на себе нещастя. Розбрат між чоловіком і дружиною є однією з головних причин, чому наш світ не може бути мирним. Сьогодні на землі живе 7,7 мільярдів людей, але насправді мир залежить від двох людей — одного чоловіка та однієї жінки, тобто чоловіка і дружини. Між людьми виникають найрізноманітніші стосунки, вони стикаються з безліччю усіляких проблем, але коріння в усіх цих негараздів одне — неправильні відносини між чоловіком і жінкою. Мир настане, коли дві людини, зокрема чоловік і жінка, почнуть абсолютно довіряти і любити один одного. Варто лише чоловікам і жінкам виконати кожному свій обов'язок — довіряти і любити один одного — і світ стане тим щасливим місцем, яким ми всі його прагнемо бачити.

Я завжди наголошую, що щастя кожної людини залежить від її здатності досягати миру в шлюбі і сім'ї. Коли істинні батьки, істинне подружжя та істинні діти утворюють гармонійну сім'ю, природно, вони стають щасливими. Гармонії досягають тоді, коли батьки, діти й онуки об'єднуються у своєму шімджон. Незалежно від труднощів, шімджон

любові батьків до своїх синів і дочок та бабусь і дідусів до своїх онуків ніколи не повинен змінюватися. Онуки також мають поважати і любити своїх бабусь і дідусів. Найбільше щастя зароджується в сім'ї, в якій три покоління живуть разом у любові.

Істинні шанобливі діти — це ті, хто жертвує заради своїх батьків так само, як їхні батьки жертвували заради них. Перш ніж прагнути стати вірним патріотом, кожна людина спершу повинна бути шанобливою дитиною своїх батьків, а також братом чи сестрою, які жертвують заради своїх братів і сестер. Істинна дитяча шанобливість проявляється тоді, коли чоловік чи жінка одружуються. Істинними синами і доньками є ті, хто представляє дітей своїм батькам, і в такий спосіб вони самі стають істинними батьками.

Сім'я є найважливішою установою у світі. Небесний Батько створив сім'ю як середовище найбільшого щастя і добра. Саме завдяки тому, що існують ваші батько і мати, зароджується добро. Саме завдяки існуванню ваших братів і сестер виникає щастя. Усі без винятку люди сумують за Батьківщиною. Навіть якщо ми живемо на чужині, наша душа все одно болить за Батьківщину. Ми тужимо за рідною країною, бо там наша батьківщина; ми сумуємо за рідним містом, бо там наша сім'я.

Квітка з іменем Жертва

Був 1961 рік... Наша церква була переповнена нареченими, які урочисто стояли пліч-о-пліч, тримаючи в руках букети. А за воротами церкви зібралися розгнівані батьки. Крізь вікна було чутно вигуки: «Я категорично проти цього весілля! Негайно припиніть! Як ти можеш вважати це справжнім шлюбом?». Люди в натовпі заряджали один одного своїм обуренням. «Той пан Мун забрав мою доньку, щоб отак одружити її! Я ніколи не дам своєї згоди — відпусти її звідти!». Хтось навіть перекинув вугільний попіл через ворота, забруднивши весільну сукню однієї з прекрасних наречених.

Коли Церква об'єднання провела свою першу велику церемонію одруження, багато людей по всій Кореї виступили з протестом. Батьки, які були проти весілля, перетворили околиці нашої церкви, де мали б вітати молодят, на якусь оселю демонів. Важко описати словами силу, з якою на нас тоді нападали і як очорняли. Проте ми пережили цей біль і обійняли тих, хто нам протистояв. Понад пів століття ми вже проводимо те, що називаємо церемонією Благословення, благословляючи на шлюб сотні тисяч пар усіх рас, країн і релігій в усьому світі. Це засвідчує факт, що церемонія Благословення є виявом Божої любові й істини.

Церемонія Благословення на шлюб, яку проводять Істинні Батьки, — це таїнство, засноване на щирій посвяті. Це обряд істинної любові, а істинна любов уособлює жертовність. Якось один поет сказав: «Любов — це біль зречення себе». Неможливо істинно любити, не пожертвувавши собою. Чоловік народжений для жінки, а жінка — для чоловіка. Природно і з радістю ми повинні жертвувати собою заради коханої людини. Наші міжкультурні шлюби є очевидним доказом цього.

Уявімо, що ви закінчили відомий університет і маєте гарну роботу. Замисліться, що людина, яка потенційно стане вашим подружжям, належить до іншої раси, а її сім'я живе в протилежній частині світу. Чи

готові ви піти на таке? Якщо людям поставити таке питання, то більшість людей завагається. Наші члени церкви, навпаки, дадуть миттєву відповідь: «Так, я готова (-ий). І буду вдячна (-ий), бо це потрібно задля досягнення високої мети».

Рух об'єднання вчить, що міжкультурні, міжрасові сім'ї є ключем до миру у всьому світі. За життя мого чоловіка більшість наших членів церкви просили укласти їхній шлюб, бо прагнули цілковито присвятити своє життя Богові. Багато з них (якщо не більшість) усвідомлювали, що це означає повністю присвятити своє життя комусь, хто зовсім не схожий на них, хто може не говорити їхньою мовою чи не знати їхньої культури. Вони хотіли, щоб їхній шлюб опирався на Бога, Істинних Батьків та принципи миру. Наші наречені щиро просили, щоб усе було саме так, однак їхні батьки іноді відчайдушно чинили цьому опір. Тисячі корейсько-японських пар зіткнулися з найбільшими труднощами у відносинах зі своїми батьками.

Один батько з Кореї від імені багатьох інших якось написав моєму чоловікові: «Коли я згадую, через що ми пройшли під час колоніального панування Японії, моя кров закипає. Я не міг навіть уявити, що мій син одружиться з донькою ворожого народу! Я ніколи не прийму у свою сім'ю японську невістку. Ніколи!». Чимало батьків японських наречених відчували те саме.

Ісус сказав: «Любіть ворога свого». І більшість погоджується, що єдиний шлях до миру у світі — це любов до ворогів. Проте багатьом із нас нелегко втілити слова Ісуса в дії. Деякі наречені брали участь у цих спільних весільних церемоніях, зціпивши зуби. Їхній шлях аж ніяк не був спокійним: спершу — коли готувалися до шлюбу, а потім — у перші роки спільного подружнього життя. Вони присвятили себе життю заради вищої мети, зосередженої на Богові. Саме це додало їм сил оминати страшну історію, що лежить в основі стосунків цих двох народів, які ворогували. Досягнувши порозуміння і зціливши біль один одного, вони розвіяли цю історичну гіркоту.

Восени 2018 року ми провели «Мітинг надії» у Всесвітньому центрі миру Чонгшім — арені на 20 000 місць, що розташована в нашому центрі Хьоджон у районі Чонвон, що на схід від Сеула. Коли наші члени церкви ділилися своїм досвідом, Кейко Кобаяші — японська дружина, яка живе разом із чоловіком-корейцем у корейській провінції Південна Чолла — вийшла на трибуну, щоби поділитися тим, що в неї на душі.

Вона розповіла, що 1998 року, живучи в комфортних умовах і працюючи державним службовцем в Японії, подала заявку на підбір пари. Після того, як їй обрали пару і дали благословення, Кейко одружилася з корейським чоловіком. Вона переїхала до Кореї, сподіваючись, що їхня молода сім'я житиме щасливо. Однак надії на щастя було зруйновано, коли з'ясувалося, що її чоловік хворіє на епілепсію. Зазвичай він був спокійним, однак у стресових ситуаціях траплялися епілептичні випадки, внаслідок яких він став млявим і геть збайдужів до життя. Ніщо не дарувало йому натхнення.

Кейко серйозно замислилася над розірванням шлюбу і поверненням до Японії. Але перед тим, як остаточно вирішити, вона заспокоїлась і поїхала в наш навчальний центр «Чонпхьон», щоби присвятити тиждень молитві і служінню. Вона вже неодноразово відвідувала центр і брала участь у семінарах разом із сотнями членів церкви з Кореї, Японії та всього світу. Кілька днів, сподіваючись тільки на Бога, вона молилася і прислухалася до Небес. Почувши її молитву, Бог відповів: «Моя люба дочко! Так само, як я люблю тебе, як свою дочку, я люблю і твого чоловіка, як свого сина. Чи не могла б ти опікуватися моїм бідним самотнім сином, слабким тілом, замість мене?».

Почувши це, вона розплакалася від розкаяння, щиро просячи в Бога пробачення. Повернувшись додому, вона відкрила свою душу чоловікові і навчилася любити його. Невдовзі Бог нагородив їх, подарувавши прекрасного сина, а з чоловіком почали відбуватися дивні зміни: стан здоров'я покращився, він зміг влаштуватися на роботу, і все в сім'ї у них налагодилось. Нині вони щасливо живуть, виховуючи п'ятьох синів і дочок. Цією історією Кейко Кобаяші поділилася з присутніми.

Кілька днів після того я скликала в «Чонпхьон» понад 4000 японських дружин корейських чоловіків, які з'їхалися сюди з усіх куточків Кореї. Тим, у кого того дня був день народження, пощастило отримати від мене маленькі подарунки. Я запитала, чи отримували вони коли-небудь на день народження подарунки від своїх чоловіків. Більшість із них відповіли, що навіть не святкували дні народження, бо були надто заклопотані важкою працею, щоби заробити на життя в сільській місцевості. Однак жодна жінка не висловила невдоволення з цього приводу. Вони сказали, що присвятили своє життя Божій волі, і зв'язок з Істинними Батьками сповнює їх силою, коли доводиться долати труднощі.

Я ціную цих жінок ще більше, тому що вони витримали і пожертвували собою, представляючи свою націю. 2019 року вони приїхали в Сеул, аби вшанувати дух Ю Гван Сун — вісімнадцятирічної дівчини, яка 1920 року віддала своє життя як мучениця на знак протесту проти японської окупації Кореї. Наші японські сестри, вбравшись у кімоно, зібралися на молитву за цю молоду жінку-мученицю, яка загинула за незалежність Кореї, й попросили прощення від імені Японії.

Щастя дається нам не тоді, коли в нас усе є. Воно навідується до нас загадково, коли ми, здавалося б, уже все втратили, але ще відчуваємо вдячність. Коли жінка одружується з чоловіком з інвалідністю або з тим, в кого інша релігійна традиція, чи з кимось з іншої расової меншини, саме тоді Бог може творити чудеса. Істинна любов більша за історичні розбіжності, що виникли внаслідок гріха, і дозволяє щастю та небесній удачі зайти в дім. Обряд Благословення ставить істинну любов вище за зовнішній вигляд чи соціальний статус. Людина, котра розвиває істинний характер і доброзичливе серце, стане гарним чоловіком або дружиною. Ваше життя набуває цінності, коли ви, зустрівши таку людину, подаруєте їй усю свою любов.

Церемонія Благословення руху Церкви об'єднання — це найсвятіша і найцінніша подія в історії людства. Чому? Бо благословення передає духовну реальність Небесного Батька, дозволяючи чоловікові та жінці

втілити цю реальність, коли вони стануть однією плоттю. Це справжня шлюбна вечеря Агнца, про яку йдеться в Біблії. Наші великі церемонії Благословення збирають десятки тисяч пар, та були й такі, що налічували лише три-чотири, а інколи ми з чоловіком благословляли всього одну пару. Тисячі наших благословенних центральних сімей, представляючи нас у Кореї та всьому світі, також проводили церемонії Благословення.

Мільйони пар отримали Благословення. У кожній країні ви знайдете ці благословенні сім'ї, в яких, наприклад, наречений — із Кореї, а наречена — японка; наречений зі США, а наречена — німка; наречений із Сенегалу, а наречена — філіппінка. Усі ці сім'ї живуть у щасті, долаючи відмінності в мові та способі життя. Основою для цього є обітниця, яку вони дають під час церемонії Благословення, що чоловік і дружина ділитимуться істинною любов'ю і житимуть згідно з Божою волею.

Бачення істинної жінки

На Заході побутує давня приказка: «За кожним великим чоловіком стоїть велика жінка». Це правда. Дружина доповнює і вдосконалює чоловіка. Без дружини чоловік не може бути цілісним. Суспільство, в якому жіночність не доповнює і не вдосконалює мужність, не може створити мирний і справедливий світ.

Жінка повинна виконати місію і дружини, і матері. Обидві місії потрібні для побудови мирного і справедливого світу. Адже мати народжує дітей і покликана виховувати їх у роки їхнього становлення. Це право і відповідальність надаються переважно жінкам.

13 вересня 1995 року: Мати Мун із Джорджем і Барбарою Бушами на святкуванні третьої річниці заснування Федерації жінок за мир в усьому світі, Токіо

Реальність нашого світу, в якому так часто чоловіки не шанують своїх дружин, а діти не шанують своїх матерів, завжди мене засмучувала. Праведні жінки, незалежно від віку та труднощів, постійно виконували свої місії як дружини і матері. Крокуючи шляхом святих жінок усіх релігійних традицій, жінки нашого Руху об'єднання, відгукнувшись на поклик [шімджон](#) Істинних Батьків, служили Богу, проливаючи свій піт і сльози по всьому глобальному селу. Істинні Батьки відкрили правду гріхопадіння людини і звільнили жінок, аби ті змогли виконати своє покликання як істинні доньки, дружини та матері. У цей час завдяки Божому провидінню стало можливим те, що раніше було недосяжним.

Жінки — незалежні особи, виразниці жіночого аспекту Бога, завдяки якому вони роблять чоловіків цілісними. Настав час, коли жінки мають піднятися над популярною тенденцією намагатися підвищити свій статус, наслідуючи чоловіків. Такий підхід подає відносини між чоловіком і жінкою, як між конкурентами, і є частиною культури, що ігнорує ту унікальність, якою їх обдарував Бог як Своїм відображенням. Бог створив чоловіків і жінок для стосунків, в яких кожен має дарувати іншому свої унікальні божественні дари, і з істинним усвідомленням та любов'ю вони повинні приймати ці божественні дари один від одного. Жінки — не просто помічниці чоловіків, як і чоловіки не є помічниками жінок. Жінки і чоловіки мають захищати один одного. Істинні стосунки між чоловіком і жінкою дозволяють їм взаємно удосконалюватися і ставати єдиним цілим. Кожен із них стає частиною іншого, створюючи щось більше, що втілюється в дитині, сім'ї, країні та світі.

Нині жінкам потрібно йти шляхом Небес, служити Істинним Батькам і стати центральними постатями, які разом із чоловіками відкриють новий світ, в якому панує культура шімджон. Нам слід позбутися грішних рис і усвідомити первісну культуру, створивши спершу країну, а далі світ добра й любові, які так довго шукало людство. Усе починається в центрі світу — в домі, де кожна жінка з істинною любов'ю піклується про свого чоловіка і виховує своїх синів і дочок із шімджон істинних батьків.

Керуючись Божим провидінням, ми з чоловіком закликали жінок взяти на себе провідну роль у створенні сімей, які втілять первісний Божий план. Сімей, в яких дружина живе заради свого чоловіка, чоловік — задля своєї дружини, батьки — заради своїх дітей, а діти — задля батьків. Така сім'я по вінця буде наповнена любов'ю, в ній зберуться Божі благословення. Жінкам потрібно йти шляхом істинної матері, дружини і водночас істинної дочки. Жінки наділені чарівною здатністю створювати гармонію і заспокоювати душу. Наречені будують мости. Світ майбутнього може стати світом порозуміння й миру тільки тоді, коли ґрунтуватиметься на материнській любові і жіночій прихильності. В цьому істинна сила жіноцтва. Настала пора, коли світ врятує сила справжньої жіночності.

18 вересня 1991 року: Мати Мун на виступі в Японії зі своїм старшим сином Хьо Джином

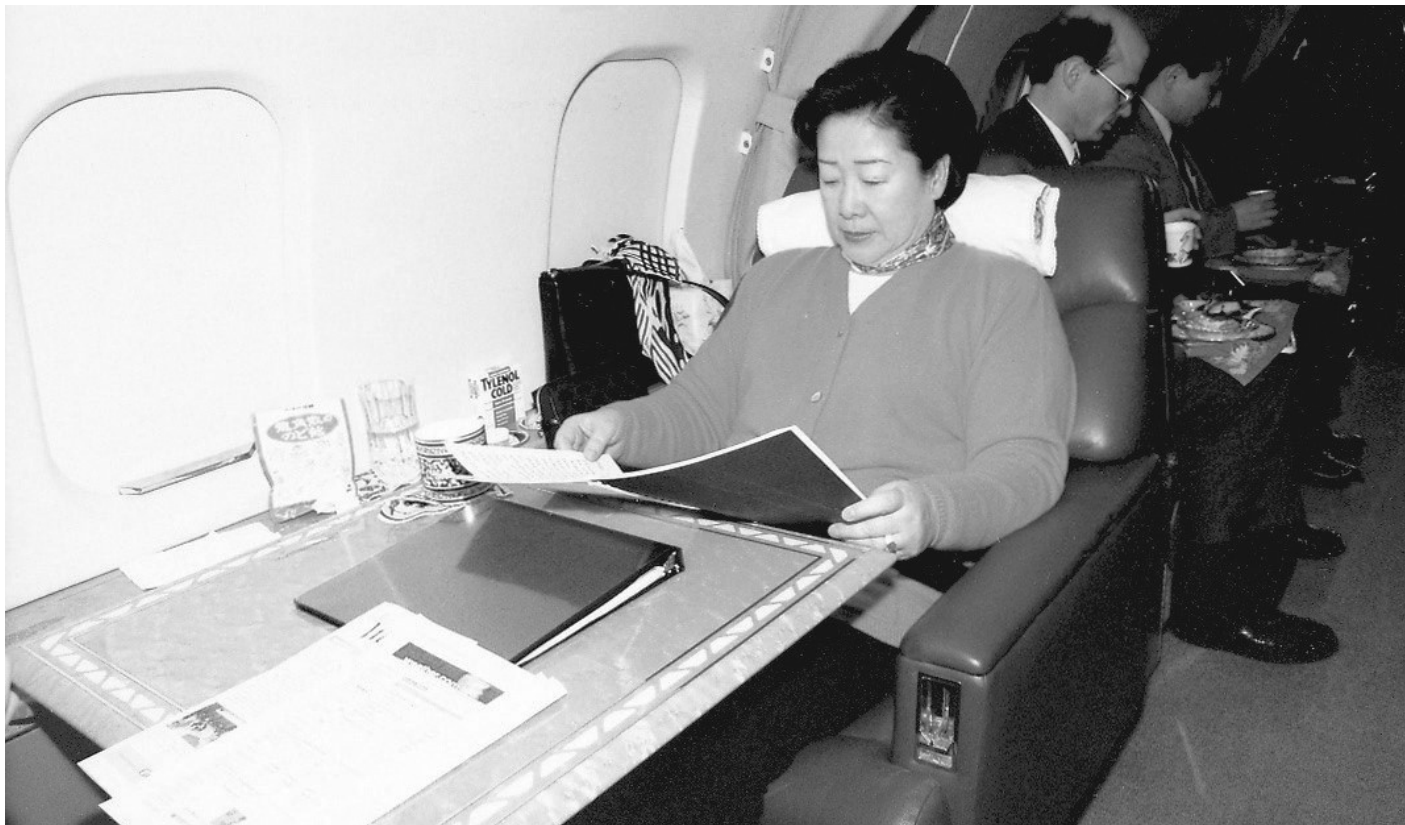
Нова епоха зосереджена на жіноцтві

Наприкінці травня 2016 року Організація Об'єднаних Націй провела конференцію «Освіта глобальних громадян» у Кьонджу, що в Південній Кореї. Генеральний секретар ООН та понад 4000 представників неурядових організацій (НУО) зі 100 країн зібралися разом, щоб обговорити, як зробити світ яскравішим. Визнаючи масштаби діяльності, спрямованої на досягнення миру протягом багатьох років, Федерацію жінок за мир в усьому світі було запрошено до участі в дискусіях на цій конференції як одну з небагатьох неурядових організацій, які мають консультативний статус. Здавалося, що минуло лише кілька днів відтоді, як федерація жінок робила перші кроки, аби утвердитися у світі. У цей момент яскраво засяяв дух миру та служіння, який федерація жінок віддано практикувала у всьому світі.

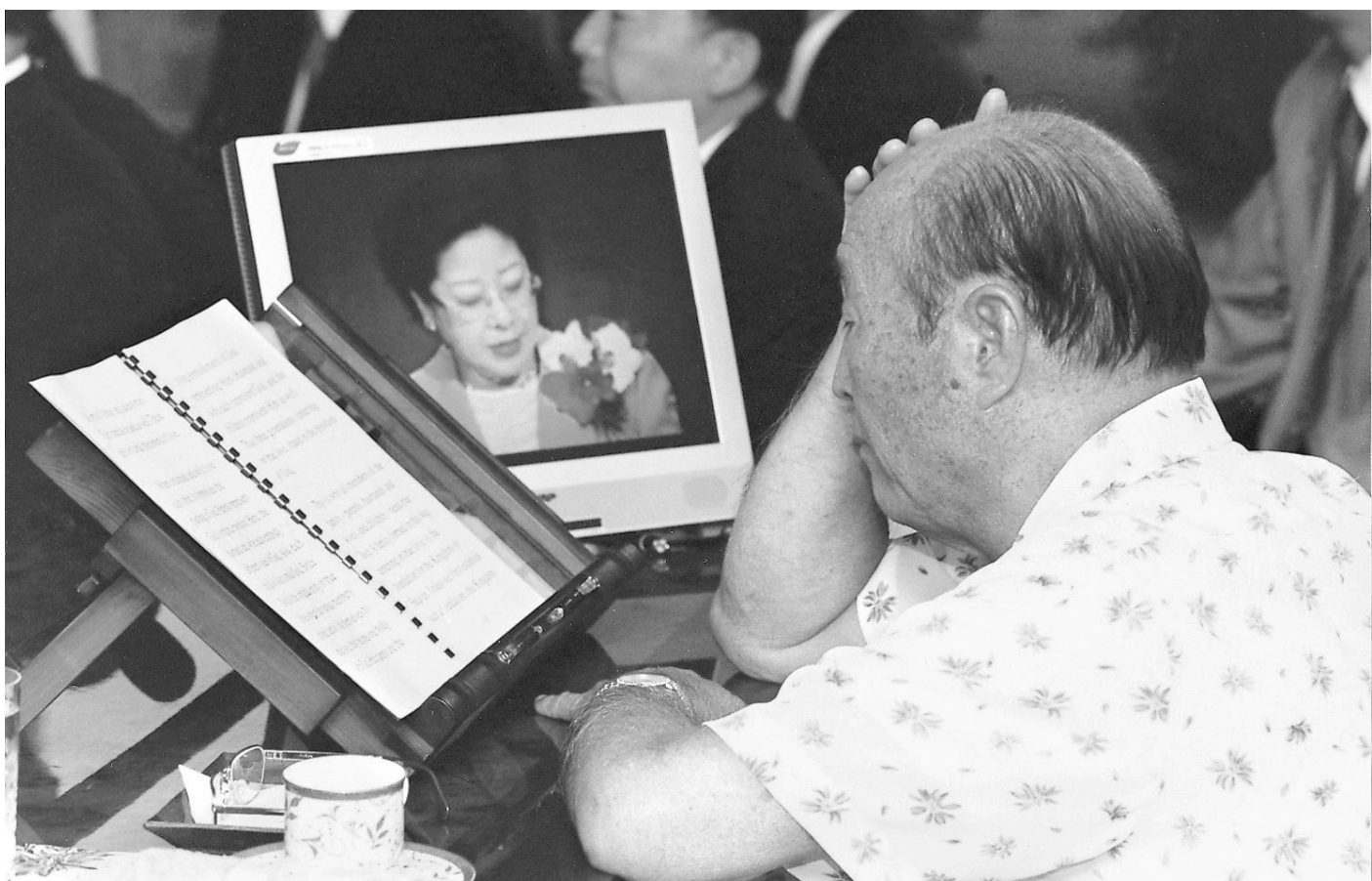
Федерацію жінок було засновано 1991 року. У вересні того ж року близько 7 000 жінок, включно з дружиною прем'єр-міністра Японії, зібралися в Токіо на урочисте відкриття Федерації жінок за мир в Азії. Як засновниця я виступила перед присутніми з промовою «Рух істинної любові, що несе порятунок Азії та світові». Наступного року я виголосила її на стадіоні «Токіо Доум» перед 50 000 осіб — слухачами, яких зібрали лише за 15 днів після оголошення про подію. Коли я виступала, десь глибоко в моїй душі палала пристрасть, що тоді зворушила багато сердець.

У квітні 1992 року, 160 000 жінок із 70 країн світу зібралися в Сеулі. Чотири тисячі автобусів, що привозили цих людей до головного Олімпійського стадіону, створили затор у центрі міста. Величезна кількість жінок-лідерів зібралися, щоби проголосити епоху жінки. Того дня зародилася Федерація жінок за мир у всьому світі. Це не просто

чергова жіноча організація, це дзеркало, що відображає нову епоху. Того дня моя промова стала дороговказом, який веде людей зі світу воєн, насильства і конфліктів в ідеальний світ єдиної сім'ї людства на чолі з гармонійними чоловіками й жінками, сповненими любові та миру.

Мати Мун вивчає свою промову під час перельоту між країнами

Батько Мун через інтернет слухає виступ Матері Мун

Після тієї події я упродовж декількох місяців подорожувала світом, аби заохотити жінок-лідерів започаткувати справжній жіночий рух, який завоює душі як чоловіків, так і жінок. Я радо зустрічалася з лідерами всіх верств суспільства, і ми успішно проводили жіночі конференції в усьому світі.

Дотепер ні чоловіки, ні жінки не розуміли справжньої цінності жінки. Як наслідок — чоловіки зверталися до жінок без належної поваги. Тому тепер, аби позбутися цього стереотипу, жінки борються за свої права, бо прагнуть звільнитися від застарілих обмежень. Здебільшого вони скаржилися на чоловіків і намагалися спрямувати свою енергію в політичні рухи, щоб мати змогу змінити закони. Дивлячись на ситуацію під іншим кутом, я заснувала Федерацію жінок за мир у всьому світі як рух, що пробуджує жінок до їхньої істинної цінності, допомагає піклуватися про чоловіків і розвиватися в партнерстві з ними.

Щоби стати тим чистим дзеркалом, що відображає цю епоху, кожна жінка насамперед має зберегти свою чистоту і цнотливість. Вона має знайти в собі незламну силу, здатну подолати власний егоцентризм. Жінка має стати істинною донькою, яка з шанобливістю служить батькам, та істинною дружиною, яка доповнює свого чоловіка через вірності і відданості. Ба більше, вона має стати істинною матір'ю, яка з любов'ю присвячує себе вихованню своїх синів і дочок. Жінка має створити сім'ю істинної любові, яка служитиме Богу. Бог возвеличує таких істинних жінок як лідерів на шляху побудови миру у світі.

Мамина рука заспокоює біль у животі

«Мамо, у мене живіть болить!».

Коли малюк скаржиться на біль у животі, мама, поклавши його собі на коліна, не кажучи ні слова розтирає животик. Її руки можуть бути вузлуватими і загрубілими, але вже за декілька хвилин дитина відчувається краще. Може видатися, що це надто просто, але це практика, що ґрунтується на любові. Нехай і невиразно, але ми всі пам'ятаємо теплий дотик матері. З таким самим доторком я прагну обійняти все людство як Мати Всесвіту та Мати миру. Із власного досвіду ми знаємо, що мама відразу реагує на плач своєї дитини і, не замислюючись, швидко біжить до неї. Адже любов і увага матері спрямовані лише на її дітей. Заради порятунку власної дитини мати без вагань пройде крізь вогонь.

Корейці часто моляться за «чонбок», що означає бути задоволеним життям, навіть не маючи достатку чи влади. Найважливіший аспект нашого щастя — здоров'я. У нас є приказка: «Якщо ви втратили багатство, ви втратили трохи. Якщо ви втратили репутацію, ви втратили багато. Якщо ж ви втратите своє здоров'я, ви втратите все». Серйозно замислившись над цими словами, я довго розмірковувала, чи існує секрет міцного здоров'я. Адже нелегко прожити все своє життя без хвороб.

У дитинстві я зустрічала багатьох людей, які страждали від недоїдання, чиє життя було скалічене через травми чи хвороби. Коли мені виповнилося 16 років, я вступила до школи медсестер Святого Йосипа. Я відчула радість і гордість, бо знала, що знайшла саме те, що повинна робити. Однак узявши на себе місію Матері миру, я не мала іншого

вибору, як відкласти це покликання. Подорожуючи світом, я бачила чимало хворих дітей, які могли би бути здоровими, якби свого часу про них краще піклувалися. Дехто втратив зір; комусь ампутували кінцівки внаслідок несвоєчасного лікування.

Глибоко в душі я відчуваю цей біль. Я хочу стати матір'ю, яка зможе обійняти всіх хворих — як фізично, так і духовно. Варто нам лише травмувати палець на нозі, як починає боліти все тіло. Як Мати єдиної родини на чолі з Богом, я відчуваю біль кожної людини, немов власний. Я також хворіла, перебуваючи в інших країнах, тож добре знаю, що означає бути іноземцем, який потребує медичної допомоги.

Міжнародний медичний центр «Хьоджон Магнолія», Чонвон, Південна Корея

Тому з великим задоволенням ми з Батьком Муном радо вирішили втілити мою мрію з часів відвідування школи медсестер. Ми заснували міжнародну лікарню в Кореї, де всі можуть отримати професійну духовну і фізичну допомогу та відчути дотик матері.

Коли ми хворіємо, ми всією душею прагнемо відчувати теплий дотик матері. Однак наші мами не завжди поруч із нами. Щоб дати можливість відчувати такий дотик матері тим, хто цього потребує, після отримання 1999 року дозволу на будівництво, 2003 року ми відкрили Міжнародний медичний центр Чонгшім, який нині має назву Міжнародний медичний центр «Хьоджон Магнолія». Цей медичний заклад несхожий на типову лікарню. Окрім того, що він надає високоякісні послуги зі стандартних методів лікування, ми приділяємо значну увагу істинному значенню здоров'я. Здоров'я — це не лише здорове тіло. У первозданної людини душа і тіло мають перебувати в гармонії.

Отже, медична наука об'єднання ґрунтується на принципах істини і духу любові. Міжнародний медичний центр «Хьоджон Магнолія» є першим закладом, який розробив і запровадив цю нову модель. Лікарі та медсестри з різних країн піклуються про пацієнтів з материнським серцем в оточенні прекрасної природи, яка є даром Небес. Вони дають відповіді на питання, якими дотепер нехтували: «Чи справді віра в Бога зміцнює наше здоров'я?». Насправді неважко на нього відповісти. Адже щоби зцілитися і бути здоровою людиною, важливо досягнути гармонії душі і тіла, а ваша віра — це саме те, що допоможе це зробити. Міжнародний медичний центр «Хьоджон Магнолія» не тільки використовує найсучасніші методи лікування, а й є першою повномасштабною лікарнею, яка інтегрує духовне зцілення у профілактику та лікування хвороб. За цим стоять мої молитви за фізичне і духовне спасіння всіх людей, щоб ніхто з них не залишився сиротою.

Необхідно дбати про своє здоров'я тоді, коли ми здорові. Однак доволі часто ми ігноруємо цей простий факт. У напруженому ритмі нашого життя ми забуваємо піклуватися про свою душу та тіло. Бог благословив нас «бути плідними». Це означає мати духовне, психологічне та фізичне здоров'я. Місія Міжнародного медичного центру «Хьоджон Магнолія» — дати людям можливість досягнути цієї радості.

Щороку команда Міжнародного медичного центру «Хьоджон Магнолія» разом із волонтерами з різних верств суспільства пропонує медичні послуги в Південно-Східній Азії та Африці. У цих країнах багато людей впадають у відчай через відсутність медичного лікування. Брак ліків іноді призводить до ампутації, сліпоти та навіть загибелі людей.

Ми з чоловіком заснували Глобальний медичний фонд «Хьоджон Магнолія» в надії полегшити частину цих страждань. Його мета — бути основою для здоров'я людства й надавати весь спектр послуг: від добровільного медичного лікування в збіднілих районах до інформації щодо причин хвороби та способів досягнення істинного здоров'я.

Жінки об'єднують релігії на Близькому Сході

1969 року, під час нашого першого світового турне, ми з чоловіком прибули в Ізраїль. Того дня, коли ми приїхали, було надзвичайно спекотно. Ізраїль — маленька країна, що за розміром становить одну п'яту території Південної Кореї. Тож нам не знадобилося багато часу, щоб відвідати всі місця, згадані в Біблії. Під час подорожі ми розмірковували над тим, чому історія цієї країни, яка видалася нам такою мирною, завжди потерпала від суперечок, конфліктів та тероризму.

Близький Схід охоплює Святу землю, де 2000 років тому народився Ісус. Він також був домівкою видатних народів, чий процвітаючі цивілізації спрямовували розвиток світової культури. Однак сьогодні Близький Схід затьмарює гіркота релігійних конфліктів, а терористичні напади забирають життя невинних людей.

Ввіривши нашу безпеку в Божі руки, Федерація жінок за мир у всьому світі поринула в серце Близького Сходу, щоб сприяти побудові миру шляхом примирення та любові. З кінця 1960-х років місіонери Руху об'єднання з Європи вирушили до країн Близького Сходу, включно з Туреччиною, Йорданією, Іраном та Ліваном. Декого заарештували, інших — депортували, але були й ті, хто зміг залишитися. Місіонери, які змогли потрапити до ісламських країн, де суворо заборонено вербувати їхніх громадян в інші віри, ризикували бути ув'язненими, побитими або зазнати ще гірших дій з боку влади. Незважаючи на це, наші члени церкви самовіддано навчали та служили місцевому населенню, і люди зрозуміли їх та поступово почали відкривати свої душі.

До середини 1980-х років місіонери запросили видатних мусульманських священнослужителів на наші конференції Асамблеї світових релігій та Ради світових релігій. На початку 1990-х років ці духовні лідери вже привозили своїх громадян із Близького Сходу та Північної Африки — іноді до сотні осіб, — аби ті взяли участь у сорокаденних семінарах із Божого Принципу в Нью-Йорку. Із 1992 року ісламські пари, яких не залишило байдужим вчення Принципу, вдячно приймали Благословення.

На цій основі в листопаді 1993 року я поїхала в Туреччину з виступом на тему «Істинні батьки та епоха завершеного заповіту». Дехто намагався відрадити мене виступати на Близькому Сході, мовляв, це надзвичайно небезпечно, і якщо я буду говорити про те, що не відповідає їхній концепції, аудиторія піде. Це нітрохи не налякало мене, бо багато разів я опинялася в значно гірших ситуаціях. Якщо хоч одна людина чекає на мене, то як Божий посередник і Єдинородна Божа Донька я маю піти на край світу, щоб зустрітися з нею і відкрити цій людині браму спасіння.

Під час мого виступу, як мене і попереджали, половина аудиторії в Стамбулі встала і вийшла, тому що я не згадала ні іслам, ні пророка Мухаммеда. Я зрозуміла, що дорога Близьким Сходом не буде гладкою. Наступну подію було заплановано провести в Єрусалимі. Моя сім'я та лідери руху знову висловили занепокоєння. Вони казали, що там епіцентр війни, і намагалися переконати мене дочекатися кращих часів.

Однак я таки поїхала до Єрусалима, та після прибуття стикнулася з іншим викликом. Опір єврейських лідерів призвів до того, що бронювання місця проведення події раптово скасували. Ми знайшли інший зал, але, як і в Стамбулі, багато людей вийшло під час мого виступу, бо я говорила про те, що не відповідало їхнім переконанням. Попри це, як і в Стамбулі, я без страху і зневіри закінчила свою промову. Я знала, що Бог страждав на Близькому Сході, а я відчула тільки присмак цього болю. Я знала, що навіть ті, хто пішов, отримали щось цінне, що згодом проросте в їхніх душах.

На порозі нового тисячоліття Американська конференція лідерів духовенства (ACLC — American Clergy Leadership Conference) вивела наше проповідництво миру на Близькому Сході на новий рівень, виступивши з ініціативою примирення юдеїв і християн. Опираючись на заклик християн обійняти єврейський народ, з'ясувалося, що перешкодою до цієї єдності є хрест. Тому християни закликали «закінчити епоху хреста», знявши хрести і зосередилися на воскресінні та перемозі Ісуса в любові. У травні 2003 року члени християнського духовенства зі США, Європи та Ізраїлю пройшли вулицями Єрусалима з хрестом. Вознісши молитву покаяння і прощення, вони поховали хрест на Полі Крові, яке, за переказами, Юда Іскаріотський купив за 30 срібняків, які отримав за зраду Ісуса. Одна єврейська жінка, яка була присутня на цій події, згодом розповіла, що відчула, немов розвіялися 4000 років смутку її народу.

2003 рік: Духовенство та учасники ACLC йдуть до Поля Крові, Єрусалим

Того ж року ми прийняли Єрусалимську декларацію про примирення трьох авраамічних конфесій та провели церемонію в головному парку Єрусалима. Єврейське, християнське, мусульманське та друзьке духовенство увінчало Ісуса як царя Ізраїлю. Наше послання було очевидним: Ісус прийшов до людства як Цар царів, але його не прийняли і розп'яли, тому він не зміг створити реального Божого Царства, про наближення якого віщував. Мета церемонії коронації полягала в тому, щоб люди всіх авраамічних конфесій оголосили Ісуса істинним Царем, звільнивши в такий спосіб його, а також Бога, від смутку. Завдяки цьому дню та іншим таким дням ми створили середовище, в якому релігійні лідери з усього світу разом із євреями та палестинськими ізраїльтянами обіймалися зі слізьми на очах.

Діяльність заради побудови миру на Близькому Сході стала плодом багатьох робітників на Божій ниві, включно з нашими жінками-місіонерками і членами федерації жінок, зокрема з Японії, яких надихнули погляди Істинних Батьків. Залишивши свої сім'ї, десятиліттями, а, може, і довше, вони віддано працювали в пустелі, в країні піщаних бур та екстремальних природних явищ.

Минуло пів століття, відколи ми з чоловіком уперше побували на Близькому Сході. Я й досі яскраво пам'ятаю хвилювання, змішане із занепокоєнням, яке відчула, коли ступила свій перший крок у пустелі, а в обличчя подув теплий вітер. Під час подорожей трьома країнами Близького Сходу ми щиро молилися, щоб увесь регіон об'єднався душею та досягнув миру.

Пошуки миру я порівнюю з шуканням голки в копиці сіна. Лише завдяки втручання нашого Небесного Батька — Бога — ми можемо досягнути успіху. Отже, з абсолютною вірою, любов'ю та покорою 1960 року ми з чоловіком вирішили ніколи не обертатися назад, доки не встановимо мир у всьому світі. Мене надзвичайно засмучує те, що досі тривають терористичні акти. Усім людям потрібно усвідомити вагому роль Єдинородної Дочки; те, що вона зараз перебуває з ними, представляючи ідеал жіночності, до якого прагнули всі релігії. Тоді розімкнеться замкнуте коло трагедій — як на Близькому Сході, так і у всьому світі.